

Touch and relate: body experience among staff in habilitation services

Görel Råsmark¹

Bengt Richt², Carl Edvard Rudebeck³

¹Barn- och ungdomshabiliteringen, Oskarshamn, gorel.rasmark@ltkalmar.se, 0491 – 78 26 30. (fram till 1/1 2015: gorel.rasmark@gmail.com, 0491 – 650 02)

²Institutionen för kultur och kommunikation, Linköpings universitet, bengt.richt@liu.se, 013- 28 23

³Institutet for Samfunnsmedisin, Tromsø, carl.edvard.rudebeck@ltkalmar.se, 070 - 3525453

Background: In habilitation centres staff meets children with different impairments, children who need extensive support and training while growing up. A perspective on their bodies as constantly involved in experiencing and communicating, involving also the bodies of the therapists, is gradually emerging in research on body experience. Investigating body experience in habilitation staff in their encounters with the children may provide concepts that make it easier to reflect on what is going on in the interaction. When shared among larger number of peers and supported by further research in the field, reflected body experience may become a substantial aspect of professional self knowledge.

Aim: to contribute to the understanding of what it means to be a body for other bodies in the specific relational context of child habilitation, and more specifically to investigate what role the therapists' body experience may play for professional awareness and practice.

Method, Findings: In this STC (Systematic Text Condensation) study, five physiotherapists and three special-education teachers spoke of physical and emotional closeness (the body as affection) but also of a provoking closeness (the body as provoked) with the children and of how their own body experience made them more attentive to the children's experience (the body as reference). Situations that included bodily limitations (the body as restriction) were described, as were situations where the body came into focus through the gazes of others or one's own (the body as observed). The body was described as a flexible tool (the body as tool), and hands were given an exclusive position as a body part that was constantly communicating. Three shifts of intentionality that form a comprehensive structure for this body experience were discerned.

Conclusion: When professional reflection is evoked it may further body awareness, deepen reflection in practice and strengthen intercorporeality.

International Journal of Qualitative Studies on Health and Well-Being
20 February, 2014

Varför blir det inte som jag har tänkt mig? – att förstå det som sker under ytan

Irène Wanstadius¹ och Petra Bovide²

¹Barn- och ungdomshabiliteringen, Kristianstad,
irene.wanstadius@skane.se, 044-194525,

²Barn- och ungdomshabiliteringen, Region Skåne,
petra.bovide@skane.se, 044-3094131

Bakgrund

Att arbeta i omsorgsgivande verksamheter såsom habilitering innebär att träffa människor och tillsammans med dem planera för en förändring i deras vardag. Det innebär att mötet blir det verktyg som används för planering och intervention. I möten mellan människor händer saker som är manifesta, de kan betraktas och förstås genom det som syns och hörs. Det händer också saker som är latent, under ytan, de kan uppfattas genom det som känns. När förståelsen ökar för det som händer i mötet ökar också möjligheten till konstruktiv planering och effektiva interventioner. Då kan vi bättre ta hand om de känslor som väcks av arbetsuppgiften.

Under flera år Barn- och ungdomshabiliteringen (Bou) i Region Skåne på olika sätt arbetat med ökad förståelse kring sociala processer. Medarbetare har deltagit i forskning om vad som händer i mötet när man arbetar med barn/ungdomar med funktionsnedsättningar (Högberg, B. (2007). *Planering som social process*). Enhetschefer och teamledare har deltagit i projekt under 2010 där sociala processer var i fokus.

Syfte

Bou i Region Skåne har valt att skapa en utbildning kring sociala processer i syfte att öka kvaliteten i insatserna samt att minska arbetsrelaterad utmattning.

Metod

Utbildningen ges i studiecirkelform och vänder sig till medarbetare inom Bou.

Medarbetarna får kunskap om sociala processer och teoretiska begrepp. Det ges möjlighet att få ökad förståelsen för vad som händer i möten, få nya sätt att tänka kring känslor som väcks när man har som arbetsuppgift att arbeta med människor med varaktiga funktionsnedsättningar. Det ingår även arbete mellan utbildningstillfällena samt eget arbete i vardagen.

Resultat och slutsats

Då utbildningen pågår kan resultat inte ges förrän våren 2015. Medarbetarna har vid start av utbildningen sammanfattat sin kunskap och användning av denna i arbetet samt var man vill befinna sig vid utbildningens avslut. Återkommande utvärdering sker med enhetscheferna i verksamheten.

Mottagande av barn 0-2 år i habiliteringen

Lena Sorcini¹

Eva Melin²

¹Habiliteringscenter Söderstaden, Stockholm, lena.sorcini@sll.se 08-12335085

²Habiliteringscenter Söderstaden, Stockholm, eva.melin@sll.se 08-12335260

Bakgrund

Bowlbys anknytningsteori visar att barn från födseln har en medfödd benägenhet att utveckla känslomässiga band till centrala bindningsgestalter (anknytningsbeteende) och att dessa har en medfödd benägenhet att ta hand om barnet (omvårdnadsbeteende). Utvecklingen av denna process är som mest påverkbar under barnets första två år. Bindningen ger stöd, tröst eller skydd om det skulle behövas. Om barnet vet att någon av bindningsgestalterna är på plats vågar barnet utforska sin omgivning. Om bindningen är opålitlig växer barnet upp med en ångest som stör dess relationer och utveckling. Är kontakten dålig lär sig barnet att undvika nära kontakt. Ofta påverkar dessa erfarenheter personlighetsutvecklingen genom hela livet.

Att få ett barn med funktionsnedsättning kan skapa en osäkerhet hos föräldrar som kan störa deras omvårdnadsbeteende.

Att behöva söka stöd hos experter inom habiliteringen för kunna ge sitt barn det barnet behöver kan störa omvårdnadsbeteendet.

Expertens handlingar när den ger stödet kan störa bindningen. Detta är således faktorer som kan påverka anknytningen negativt.

Syfte:

Syftet är att presentera ett arbetssätt som minimerar risken att störa bindningen mellan barn 0-2 år, deras bindningsgestalter och habiliterare. En god anknytning är en viktig aspekt av en god hälsa.

Metod

Psykolog och behandlare träffar gemensamt barn och föräldrar under en kortare eller längre period.

Behandlare ger stöd, råd och/eller behandling under besöket.

Psykolog observerar samspelet mellan barn/förälder/behandlare.

Psykolog ger stöd i samspelet antingen under besöket och/eller efter detta med målsättningen att samspelet inte ska störa anknytningen.

Slutsats:

Arbetsättet ger personalen ökad förståelse för:

- anknytningens betydelse och uttrycksätt
- handlingar som kan störa respektive förstärka anknytningen mellan barn och förälder
- sociala processer som skapas i situationen och påverkar samspelet
- att verka för att förälder/barnbidningen är god och skapar goda arbetsmodeller för barnet om hur en relation ska hanteras.